

Szentestére

Katona Béla (Nyíregyháza-Kertváros)

Előíma: Mennyei Atyánk!

Jövünk hozzád, mert szívünk hálával van tele. A köszönetünket szeretnénk kifejezni előtted a karácsony csodájáért, bennünket meggazdagító áldásaiért. Vagyis köszönjük neked megszületett fiadat, Jézust, aki által egészen közel jöttél hozzánk, akiben megmutattad és folyamatosan megmutatod szereteted nagyságát, életünk előtted való fontosságát.

Hálát adunk neked, mert drágának tartasz bennünket és ez leginkább Jézus közénk jövetelében mutatkozik meg.

Te látod Urunk, hogy mennyire sikerült lelkileg is készülnünk az ünnepre, a veled való találkozásra. Olykor idegesség, nyugtalanság, kapkodás, türelmetlenség vett erőt rajtunk, hiszen időhiányban szenvedünk a legtöbb embertársunkhoz hasonlóan. Bocsásd meg, ha lelki ráhangolódásunk az ünnepre messze nem volt teljes, ha életünk zsúfoltabb volt, mint kellett volna. Ha túl sokat vállaltunk magunkra és kevésbé sikerült rád figyelni. De íme, itt vagyunk, hogy téged és veled ünnepeljünk, hogy szólj hozzánk és mi megértve, szívünkbe zárva cselekedni is tudjuk azt, amit üzensz.

Légy közöttünk és növeld hitünket a karácsonykor megszületett Üdvözítő, az Úr Jézus Krisztus nevében. Ámen

Textus: Mt 1:18-23

Szeretett Testvéreim!

Talán nem tévedek, ha azt állítom, hogy nincs ember ebben az országban, akit valamilyen módon ne érintene a karácsony. Biztos vagyok benne, hogy valamilyen szinten mindenki próbált rákészülni erre az ünnepre. Persze hogy hogyan, arra nézve azt mondhatom, hogy sokféleképpen lehet készülni a karácsonyra. Megpróbáltam végiggondolni ezeket a szinteket és arra jutottam, hogy vannak emberek, akik sehogyan sem készülnek a karácsonyra. Talán azért, mert társadalmi helyzetüknél

fogva, vagy éppen több mint siralmas anyagi helyzetüknél fogva nem tudnak a karácsonyra rákészülni. Ez végtelenül szomorú dolog. Vannak olyan vallási közösségek is, melynek tagjai szándékosan nem ünnepelnek karácsonyt. Mondván: nincs benne a Bibliában, hogy meg kell ünnepelni. Szerintem torz gondolat, ha valaki Krisztus követőjének vallja magát, de a születésének napját semmibe veszi. Lelkük rajta!

A közelmúltban olvastam, hogy *az ünnep a lélek vitaminja. Meg lehet spórolni, de előbb-utóbb belerokkanunk, és pótszereket kezdünk keresni helyette*. Nagyon igaznak találtam ezt a gondolatot, hiszen ahogyan a testünknek szüksége van vitaminokra, éppen úgy a lelkünknek is. És a lelkünk számára a kisebb-nagyobb ünnepek jelentik a vitamint. Hiszen milyen rossz lenne, ha az esztendőnek mind a 365 napja csupán a munkáról, a fáradtságos munkáról, gürcölésről, küzdelemről szólna, és nem lennének ünnepnapjaink, nem lennének olyan napok az életünkben, amikor egy kicsit is megállunk, és elgondolkodunk, amikor többet lehetünk egymással, és még gondolhatunk egyéb hasznára is az ünnepeknek.

Nos, lépünk a következő gondolatkörre és szintre, melyre nézve azt mondhatom, hogy sokan tartoznak azok közé, akik külsőleg készülnek a karácsonyra. Külsőleg, azaz kitakarítják a lakásukat, finomakat főznek, karácsonyfának való fenyőfát vásárolnak, még ajándék is kerül a fa alá. Egy napilapban olvastam arról, hogy megkérdeztek embereket: *mit várnak a karácsonytól?* Egy idősebb férfi a következőket mondta: - Nálunk tele a hűtő, bármi jöhet! Kicsit megdöbbenem rajta, hogy vajon ennyi az ünnep, hogy tele van a hűtő és aztán már minden rendben van? Igen, van, aki csak eddig jut el, hogy a külső készülődés megvan aztán semmi több.

A következő szintje a karácsonyi készülődésünknek, amikor családilag készülünk rá. Amikor akarunk, szeretnénk és tudunk is együtt lenni azokkal, akiket mellénk adott az Úr Isten, akik még élnek és a családjához tartoznak. Vagy együtt élünk velük, vagy elmegyünk, ha távolabb laknak és meglátogatjuk őket, esetleg ők jönnek hozzánk, leülünk a szépen megterített asztalhoz, jókat beszélgetünk, pihengetünk. Én azt hiszem, hogy aki ezt a két utóbbi kategóriát elmondhatja magáról, annak már nagyon is *kellemes* karácsonyi ünnepe lehet. Azonban el kell, hogy

mondjam nektek, hogy az Úr Isten nem kellemes karácsonyt szeretne nekünk adni, hanem **áldott** karácsonyt akar szerezni számunkra.

Szenteste van. Ilyenkor sok református templomban a gyerekek is karácsonyi műsort adnak. Felkészülnek Jézus születésének történetéből, verseket, énekeket hallgathat meg a jelenlévő szép számú gyülekezet. Jó látni, hogy sok gyermek van itt is, hála Istennek. (Csak akkor mondjuk, ha érvényes a gyülekezetre!)

A gyerekekre gondolva elmondható, hogy a gyerekek, mindig nagyon várják, amikor eljön a születésük napja. Lehet, hogy csak a család ünnepli meg az adott gyermeket, lehet, hogy kisebb-nagyobb baráti társaság is összejön, zsúrt tartunk a gyerekeknek, na de láttunk-e már olyan születésnap összejövetelt, amelyről hiányzik az ünnepelt? Szerintem még nem. Hiszen milyen furcsa lenne, hogy valaki miatt összejönne egy kisebb-nagyobb csapat, és jól éreznék magunkat, csak éppen az ünnepelt nem lenne jelen. Tulajdonképpen a karácsony Jézus Krisztus nélkül egy ugyanilyen ünnep. Jól érezzük magunkat, elvagyunk magunknak, de az egész Jézus miatt van, az egész ünnep az Úr Jézus Krisztus születése miatt az, ami.

Igazából ez a legfontosabb gondolat, amit szeretnék a szívetekre helyezni, hogy a karácsony lényege az, hogy ne csupán a külső és a családi készülődésig jussunk el, bár ezek mind-mind fontosak, jussunk el a Jézussal való találkozásig is. Hiszen találkozunk kell azzal a Jézus Krisztussal, akiről azt mondja ez a felolvasott igeszakasz a Máté evangéliumában, hogy **Immánuel! Velünk az Isten!** Hogy ő azért született erre a világra, mármint az Úr Jézus Krisztus, hogy az Isten velünk legyen, hogy kifejezze azt az Úr, hogy egészen közel akar hozzánk jönni, a mindennapi gondjainkhoz, bajainkhoz, segíteni, vezetni akar bennünket.

Szoktuk mondani, hogy a karácsony a szeretet ünnepe, de sokszor rosszul értelmezzük, hiszen nem az emberi szeretetnek az ünnepe a karácsony, hanem azé a szereteté, ahogyan az Úr Isten szereti ezt a világot, benne a Te életedet is meg az enyémet is. Talán sokan ismerik a következő idézetet: **„Ne a hóban, csillagokban, ne ünnepi foszlós kalácson, ne a díszített fákon, hanem a szívekben legyen karácsony!”** Szerintem ez a

gondolat megfogalmazza a karácsony lényegét. Azt, hogy fontos a külsődleges készülődés, fontos a családdal való együttlét, de ne feledkezzünk meg az Úr Jézus Krisztusról, aki az ünnep középpontjában van.

Én most azzal az örömhírral szolgálhatok, hogy mi, akik most itt vagyunk a templomban, Krisztussal próbálunk meg ünnepelni. Tudjuk, hogy az Ő születését ünnepeljük, vele és mellette akarunk ünnepelni.

Azt kívánom, hogy az év többi napján se feledkezzünk meg az Úr Jézus Krisztusról. Adjunk hálát Mennyei Atyánknak azért, hogy Őt közénk küldte, hiszen az Ő szeretete mutatkozik meg ebben is. Így kívánok, nem kellemes, hanem nagyon áldott ünnepeket minden kedves Testvéremnek! Ámen!

Utóima: *Kegyelmes Istenünk! Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztusban!*

Téged dicsőítünk, mert méltó vagy rá! Hálás szívvel borulunk eléd annak tudatában, hogy fiadban, Krisztusban közénk jöttél, hogy az emberiség megváltására vonatkozó terveidet megvalósítsd általa. Köszönjük az Úr Jézusban kínált bűnbocsánatot és örök életet.

Dicsérünk Úr Jézus, mert rólad szól a karácsony, te vagy a középpontban, te vagy az ünnepelt. Mindig megtéved, rosszul ünnepel az ember, ha ezt nem látja. Nélküled maximum kellemes ünnepe lehet valakinek, de te ettől sokat többet kínálsz, áldásaiddal teljes ünnepet készítesz el a téged keresőknek. S íme, itt vagyunk szent házadban, hogy magasztaljunk együtt a testvérekkkel és részesüljünk elkészített ajándékaidban.

Áldott légy érte Urunk, hogy nem elsősorban külsőségeiben élhetjük meg a karácsonyt, hanem annak tőled jövő üzenetei, lelki tartalma járhatja át a szívünket, adhat boldog örömezt benned. Köszönjük a tudatot, hogy velünk vagy. Nem messziről, távolról figyeled életünket, hanem Jézusban egészen közel, a lehető legközelebb jöttél hozzánk. Ennek örömeztét szeretnénk elfogadni, majd továbbadni. Mindenkinek szüksége van a karácsonyi örömeztetre: Krisztusban velünk az Isten. Ámen

„Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete!”

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Lk 2,1–20

Előíma: *Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által! Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát.*

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szereteteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te ígédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt. Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: Títusz 3,4

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvérek!

Azok, akik már jó néhány évtizedet maguk mögött tudnak, még emlékezhetnek azokra az időkre, amikor a városokban az utcán megjelentek az újsákihordók, a rikkancsok, hozták a friss lapszámot, és kiabálták: megjelent az Esti Hírlap! Óriási szenzáció!

Megjelent – amikor ezt a szót halljuk, amikor ezt a szót mondják nekünk, akkor valami különlegesre akarják ráirányítani a figyelmünket. Valamire, ami eltér a megszokottól, nem hétköznapi. Most Pál apostol is valami ilyesmit tesz, amikor emlékezteti az olvasóit, és emlékeztet most

bennünket is arra, hogy „*megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*”.

Csak a kettő között, az újságot eladni akaró rikkancs és az apostol „megjelentje” között van egy óriási különbség. Mert az újságnak minden nap, újra meg újra meg kell jelenni. Minden nap, újra meg újra tartalmaznia kell valamit, amire megpróbálják felhívni a figyelmünket. Amiről azonban az apostol beszél, „megjelent”, az egyszer s mindenkorra igaz és érvényes! Azt nem kell naponta ismételni, nem kell kijavítani, nem kell túlhaladni. Talán azért is van, hogy az apostol, amikor görögül leírta ezt a mondatot, egy olyan igealakot választott, amelyik azt fejezi ki, hogy valami elkezdődött, és azóta folyamatosan tart. Mint amikor az ember azt mondja: *megszülettem*. Megszülettem, és azóta folyamatosan tart az életem.

„*Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*” – ez a kezdet, ez az, amivel elindul a názáreti Jézus Krisztus története. Elindul, és nem kell újra és újra elkezdni. Mert karácsonykor „*megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*”. Ha mai szavakkal akarjuk megragadni, megfogalmazni azt, hogy mi is történt az első karácsonykor, akkor azt is lehet mondani: ez nem más, mint Isten válságkezelése. Így kezeli Isten az emberiség, a teremtett világ válságát. Válságkezelés ez, amelyről azonban azt hisszük, boldog örömmel hirdetjük, hogy egyszer s mindenkorra szóló megoldás, nem olyan, mint ahogyan a világ hatalmasai ma is keresik, hogy lehetne megoldani a meg nem szűnő, szűnni nem akaró válságokat. Isten válságkezelése az, ami karácsonykor történt, amikor közénk jött, amikor emberré lett. Évezredek óta újra és újra próbáljuk megérteni, megfogalmazni, a magunkévá tenni ezt a csodálatos válságkezelést.

Hadd idézzek most egy, a Krisztus születése után kb. 300 esztendővel élt nagy keresztyén tanítót, Milánó egykori püspökét, Ambrosiust, aki azt mondja: *Isten Fia gyermekké lett, hogy te igazán felnőtt lehess. Bepólyálták, azért, hogy te megszabadulj a halál és bűn kötelékétől. A jászolba helyezték, azért, hogy te odaállhass Isten szent oltára elé. Erre a földre jött, azért, hogy te bejárhasd a csillagok világát.* Csodálatos gazdagság van ebben a megfogalmazásban, ami magába sűríti mindazt,

amit keresztyén ember hisz és vall Isten emberré lételéről, amiért újra és újra boldog örömmel várjuk karácsony szent ünnepét. Várjuk, hogy az Isten hatalmas válságkezelő munkája az életünket, a közösségeinket átjárja, megelevenítse, helyreállítsa.

Hála Istennek még ma is vannak olyan gyermekek, akik karácsonykor levelet írnak „Jézuskának”. És hagyjuk most a teológiai okoskodást, hogy nem Jézuska, mert ha egy gyerek, ismétlem: egy gyerek Jézuskának ír, az neki végtelenül komoly dolog. A napokban hallottam két testvérről, akik szintén írtak Jézuskának. Az egyikük szépen, hosszan felsorolta, mi mindent szeretne kérni tőle. Volt abban sokféle játék, könyv és minden egyéb. A kishúga egy sokkal rövidebb és sokkal furcsább levelet írt, amely így hangzik: „Jézuska, légy szíves, küldj nekem egy normális matektanárt!” Én azt hiszem, ez a gyerek szinte mindent megértett abból, ami a karácsony. Mert karácsonykor Isten *a normális úton jött közénk*, emberré lett, karácsony Isten normalitásának az ünnepe, és ebből a kedves, vagy talán kétségbeesett kérésből az derül ki: én úgy szeretnék valakit, aki engem emberszámba vesz, és még azt a fránya matematikát is megszeretteti velem. Igen, Isten karácsonykor az emberi normalitást ölti magára. De ez egyben azt is jelenti, hogy Ő megszabja valamennyiünk számára, hogy mi a *norma*. Megjelent a mi üdvözítő Istenünk emberszeretete és jósága – Ő a normális úton jön közénk, azért, hogy normát is adjon, és ez már nem megy mindig olyan könnyen.

Néhány éve lehetett hallani arról a felmérésről, amelyet a pécsi egyetem munkatársai készítettek mai gyerekek, fiatalok, tizenévesek körében, hogy ők hogy tekintenek a karácsonyra, mit várnak tőle. Valami egészen megdöbbentő eredményre jutottak, mert sok-sok gyermek számára a megkérdezettek közül – és éppen azok közül, akiknek a családjá nagyon nehéz helyzetben volt anyagilag –, semmi más nem volt fontos, csak az, hogy ők kapjanak ugyanolyan drága, ugyanolyan értékes ajándékot, mint tehetősebb társaik. Még azon az áron is, hogy ha nem telik a szülőknek – mert erre is rákérdeztek –, akkor vegyenek fel kölcsönt! Bizony, valami baj van ezzel a normával. És vajon kitől tanulják, honnan veszik? Nem mondhatjuk azt, hogy nekünk semmi közünk ehhez.

„*Megjelent a mi üdvözítő Istenünk emberszeretete és jósága*”, és normát akar adni a normális emberi életre, hogy lássuk, mi az, ami fontos, és mi az, ami nem; hogy mi az, amiért érdemes és kell áldozatot hozni, és mi az, amiről lehet és kell lemondani. Ha valaki azt mondaná, ó, hát ez nem is olyan nagy dolog, emberi módon, emberi normák szerint, ha valaki ezt kevésnek tartja, azt szeretném emlékeztetni, figyelmeztetni egy kis történettel.

Jó néhány évtizede történt ez a mi egyházunkban, hogy egy lelkipásztort hívatott a felettese, és ez nem mindig jelentett jót. Amikor várakozott az előszobában, az ottani munkatárs azzal vigasztalta: csak ne félj semmit, biztosan nagyon keresztyén módon lesz ez az ügy elintézve. Mire azt mondta az illető lelkész: én nem kérem azt, hogy keresztyén módon, csak emberségesen. Elgondolkodtató. Mert az van mögötte, hogy mindenből, a legszentebb, a legszebb kifejezésekből is lehet ideológiát, frázist, jelszavakat kreálni, és akkor már nem érnek semmit! Legyen az az egyházban, vagy az egyházon kívül, a legszebben hangzó ígéret, jelszó is semmivé válik, ha eltűnik mögüle az emberség.

„*Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete*”, ezért hirdeti, ezért kiáltja bele az apostol ezt a karácsonyi örömműznetet ebbe a világba. Karácsony Isten szent, igazi válságkezelése, amellyel magához ölel, emberségesen bánik velünk, és ezért lehetünk – ahogy Ambrosius mondta – igazi felnőttek, ezért szabadulhatunk meg kötelékektől, ezért állhatunk oda az Isten színe elé, és ezért adja nekünk a teremtett világot, hogy megismerjük, hogy örüljünk benne és örüljünk neki. Mert karácsony Isten ránk találásának ünnepe! Ezért örülhetünk, ezért telhet meg a szívünk hálával és örömmel.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Karácsony Isten emberszeretetének és jóságának egyszer s mindenkorra adott megjelenése, amelyet nem lehet kitörölni, nem lehet meg nem történné tenni, amely engedi, hogy ha Ő ránk talált, akkor mi is találjunk rá magunkra, arra, aminek Ő akar látni, és találjunk rá egymásra. S vajon tudunk-e úgy karácsony örömeiből élni, hogy Istenre és önmagára talált gyülekezet, emberek, nép vagyunk, vajon erről ismer-e meg bennünket a

világ? Nézzétek, ők azok, akik tudják, rájuk talált Isten, és ezért magukra találtak, és egymásra találtak. Akkor nincs többé okunk félni, rettegni, mert az Ő ígéretét, az Ő jelenlétét, az Ő velünk való szeretetét élhetjük nap mint nap.

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Ha valaki hosszúnak találta ezt a prédikációt, akkor megpróbálom mindezt elmondani úgy, ahogy feladatul kaptam néhány nappal ezelőtt: mondjam el az egész üzenetét 50 másodpercben.

Nos: gyerekkoromban egyszer elbújtam otthon. Többen elmentek mellettem, de nem találtak rám. Eleinte nagyon örültem, hogy milyen jó rejtkehelyet találtam magamnak, de amikor besötétedett, félni kezdtem, és azt kérdezgettem, miért nem találják rám. Mi köze ennek a karácsonyhoz? Ez a karácsony. Isten ránk találásának története. Hiszen hányszor akarunk elbújni Előle és egymás elől, miközben a lelkünk mélyén alig várjuk: találjon már ránk valaki! Isten ránk talált, emberré lett. S mi a folytatás? Talán amit egy graffiti így fogalmaz: „*Tégy úgy, mint Isten. Légy emberré!*” Áldott karácsonyt! Ámen!

Utóima: *Urunk! Te, aki szívek és vesék vizsgálója vagy, Te tudod a legjobban, mi minden megjelenik a mi életünkben. Kérünk, az ünnep csodájában, hogy jelenjen meg benne az az emberszeretet és jóság, ami Tőled jön. Ami a Te ajándékod. Úr Jézus Krisztus! Te vagy a testet öltött szeretet és irgalom, jóság és üdvösség! Rád van szükségünk. Áldunk, hogy eljöttél erre a földre, hogy nekünk is életünk legyen!*

Eljöttél gyermekként, hogy mi igazi felnőttek lehessünk, akik megszabadulnak a bűn kötelékétől, és Benned bízva remélhetjük a színről színre látás csodáját, mert Te Üdvösséget szereztél nekünk. Kérünk, lakozz bennünk Lelked által! Maradj velünk ígéreted szerint a világ végezetéig azzal örömmel, amit karácsonykor hirdettek az angyalok, és amit ha átélünk, valóban igazi emberekké lehetünk.

Így könyörgünk egyházunkért, nemzetünkért, az egész teremtett világért, benne ezért a gyülekezetért, benne magunkért, egyen-egyenként! Ámen

„A testté lett szeretet!”

Szakács György (Debrecen – Kistemplom)

Lekció: Zsidó 1,1-6

Előíma: *Istenünk, azt ünnepeljük ma, hogy Te az emberi természetet a teremtésben csodálatosan megalkottad és a Karácsonyban még csodálatosabban megújítottad, amikor Egyszülött Fiad magára öltötte azt. Áldunk Téged, hogy testté lett Igéd új világosságot áraszt ránk. Add meg nekünk, hogy elérjen hozzánk az Ő fénye. Hogy mi, akik Fiad testet öltését ünnepeljük, részesedjünk az Ő istenségében, aki szeretetből magára vette emberi természetünket. Segíts minket, hogy amikor ennek a szeretetnek örülünk, bennünk is megjelenjen ez a szeretet. Kérjük Igéd teremtő erejét. Jöjj el hozzánk Szentlélek Isten és szólj mindannyiunkhoz! Ámen*

Textus: János 1,1-15

Karácsonyt ünneplő Testvérek!

Az Egyház szimbólumai közül János evangélistának a sas a jelképe. Azért kaphatta ezt a jelképet, mert ő más szemmel lát, mint a többi evangélista. Felülről, a magasból, úgy, mint a sas. Ezért Jézus születését nem a földi események szemszögéből írja le. Ami a többi evangéliumban a jászol, az istálló, a pásztorok és a bölcsek az nála így hangzik: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. A világosság a sötétségben, fénylik, de a sötétség nem fogadta be. A világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. A saját világába jött és az övéi nem fogadták be őt.”

Nem fogadta be, nem ismerte meg. 2000 évvel ezelőtt így érkezett meg erre a mi földünkre a szeretett Fiú, az Atya egyszülöttje. Idegenként, kivettként, elutasítottként. A saját világa fogadta így, az övéi nem ismerték meg őt. Amikor egy csecsemő egy ilyen környezetbe érkezik, amikor ilyen család várja, abba egy egész életre belerokkanhat.

De az Ige ebbe nem rokkant bele. Az Ige annál sokkal nagyobb és sokkal fényesebb, hogy a sötétség kioltsa. Az Ige szeretete annál hatalmasabb, minthogy az elutasítás és a be nem fogadás lecsillapítsa. Karácsonykor azt a szeretetet ünnepeljük, amelyet nem tudott kioltani, lehűteni a mi emberi hozzáállásunk. Az az elrontott válasz, amelyet erre a szeretetre adtunk. És adunk ma is. Mert bizony az emberi szeretetre is olykor sután, ügyetlenül válaszolunk. Visszahúzódnak egy simogatástól, áthárítunk egy hálás mondatot, egy köszönetre hidegen felelünk, ez csak természetes.

Hát akkor hogyan tudnánk mi arra szeretetre válaszolni, amely testté lett? Amely az ember számára elérhető közelségbe került Karácsonykor? Amely önmagánál alacsonyabb létmódba zsugorodott össze, hogy velünk beszélni tudjon. Mert beszélni akart. Arról akart beszélni, hogy Ő az Ige, aki kezdettől létezett most itt van közöttünk, hogy életet hozzon nekünk. Ahogyan János írja: „Mert benne élet volt és az élet volt az emberek világossága.” És bennünk olyan sokszor nincs élet. Nincs fény. Nincs vigasz. Most Karácsonykor még nehezebb meglátnunk, hogy ez a sötétség, amelyről az evangélium beszél, sajnos nem rajtunk kívül van.

De a Karácsonyban az történt meg, hogy a világosság, amely eljött ebbe a világba, szintén nem rajtunk kívülre érkezett. Azért érint meg annyira János evangéliumának a bevezetése, mert a mi belső képeinket írja le. A mi belső megmozdulásunkat. Bennünk nem fogadja be a sötétség a világosságot, bennünk nem ismeri meg őt az általa teremtett emberi szív. És bennünk kap elutasítást az ő leheletéből született lelkünktől. Ezért született egy istállóban, ezért fekszik egy jászolban, a világ legszélén a figyelemtől messzire eső helyen. És mi Karácsonykor ezen döbbenünk meg, hogy az Istennel ezt meg lehet tenni. Hogy ő elfogadja ezt a neki szánt helyet, aki odaát a Szentháromságban boldog szeretetközösségben lakott a kezdetek óta. Vállalja mindazt, amit mi neki megengedünk, amit neki szánunk, azért, hogy itt lehessen közöttünk és életet hozzon nekünk.

Azért imádják a betlehemi gyermeket a pásztorok a bölcsek, az angyalok, mert felismerik benne, egy mély felismeréssel, hogy az isteni élet van ebben a gyermekben. Felismerik benne, a nagyon is emberi

körülmények ellenére. Mi is szeretnénk most Karácsonykor felismerni Őt. Még azokban is, amelyek nagyon is emberiek az életünkben. Ahogyan egy karácsonyi áldásban van: „*áradjon rád az áldás, hogy felismerd Őt mindenben, ami emberi, törékeny és töredékes, hogy megmutathasd Őt emberségedben és áldás légy sokak számára.*”

Mi így ünnepeljük ma a betlehemi gyermeket, ahogyan az egész földön teszik a keresztyének. Mert benne élet volt és az élet volt az emberek világossága. Benne élet volt kezdettől fogva. Élet volt benne fogantatásának a pillanatától. Ezért megyünk el most önmagunkban is a betlehemi istállóba, leborolni a megszületett Jézus előtt, mert a hitünk legmerészebb pontja ez. Hogy ő, a maga életével bennünk születik meg. Hogy vele bennünk jelenik meg az isteni élet. Éppen ezért a figyelmünk Karácsonykor nemcsak afelé fordul, hogy a végtelen Isten a gyenge emberi testet felöltözi. Hanem afelé is, hogy a test, az anyag isteni élettel telik meg. Hogy ebben a pár évtizedben, amelyet itt végigjárunk nemcsak megtesszük a feladatainkat, végezzük a tennivalóinkat, majd átadjuk a helyünket. Hanem valódi és igazi életet élhetünk. Istenben kiteljesedett életet.

Nemcsak az az utunk, hogy igyekszünk, amennyire erőnkől telik, jó emberek lenni, hanem hogy közben Isten maga lakik bennünk és minket Ő maga vezet. Ez az isteni élet keresi a mi emberségünket, ez a fény a mi sötétségünket. Ezen a különleges úton, hogy a létezés leghatalmasabbja, az Isten, a létezés egyik leggyengébb formáját ölti magára, a csecsemő létet.

Azt mondják, az összes élőlény közül az ember újszülöttje a leginkább életképtelen. A leginkább ráutalt a szüleire. Ezt az üzenetet egyszer így fogalmazta meg valaki: Minden gyermek felnőtt akar lenni. Minden felnőtt király akar lenni. Minden király isten akar lenni. Egyedül az Isten akart gyermek lenni. Milyen nagy az a szeretet, amely ezt az utat vállalja. Mennyire szerethet ez az Isten, aki ennyire találkozni akar velünk. Belép a sorsunkba, megízleli az emberlétet, megbarátkozik a gyengeséggel és a törékenységgel.

Ma, Karácsony ünnepén Istennek ezt a valóra vált tervét ünnepeljük. Aki nem hagyott minket magunkra. Eljött hozzánk, a legközelebbre érkezett. Olyan lett, mint közülünk egy. A mi vigasztalan

létezésünkben Isten élete akar minél nagyobb teret magának. Azért, hogy ne csak emberi létezésünket hordozzuk magunkban. Isten életét is. Ezért szól nekünk is az a mondat, amelyet Jézusra mond az Atya: "*Fiam vagy te, ma nemzetelek téged*", majd pedig: "*Atyja leszek, és ő az én Fiam lesz*" A mi istengyermeiségünk ünnepe a Karácsony. Hogy úgy tartozunk Istenhez, mint apánkhoz és anyánkhoz. Mert a szüleinktől örökölt testben, a tőlük kapott kusza örökségekben megjelenik az Ige. A világosság, amely az övébe jött. Vajon én befogadom-e? Vajon én megismerem-e? Mert bárhogyan is választottam eddig az ő kereső szeretetére, ma is vár(t) rám az Úrvacsorában. Hogy testével és vérével táplálja az én testemet és az én véretem. Az egység, amelyet most megél(t)ünk vele az Ő asztalánál, vezessen abban, amit így mond egy karácsonyi ima:

„Urunk Jézus, Te emberré lévén vállaltad a mi testben való életünket. Segíts, hogy mi is befogadjunk és vállaljunk Téged, s testi életünk napjaiban egyre jobban kibontakozzék bennünk a Tőled kapott örök, elpusztíthatatlan, isteni élet.” Ámen

Utóima: *Mennyei Atyánk! Áldunk Téged, hogy az idők teljességében elküldted egyszülött Fiadat a mi megváltásunkra.*

Add kérünk, hogy Egyházad a betlehemi pásztorok hitével fogadja megtestesülésed szent titkát. Add Urunk, hogy egyházad szeresse, tisztelje és kövesse betlehemi igénytelenségedet. Add kérünk, hogy ezen az ünnepen meghallja a világ az angyalok békeszózatát. Ajándékozd meg békével a nemzeteket, a településeket, a családokat. Add meg nekünk, hogy amint te testvérünk lettél, lehessünk egymásnak testvérei mi magunk is.

Add meg kérünk a Karácsony boldogságát az édesanyáknak, az újszülötteknek pedig adj biztonságot nyújtó kezeket, szerető családot.

Urunk Jézus, Te mindenké Ura vagy, mégis gyermekké lettél értünk. Kérünk, adj nekünk gyermeki lelkiületet, hogy mindenkor bizalommal tekintsünk mennyei Atyánkra. Hallgasd meg kéréseinket. Ámen

„Dicsérjétek az Urat!”

Püski Lajos (Debrecen-Nagyerdő)

Lekció: Luk 2,1-14

Előíma: *Örökkévaló Isten! Hálát adunk teremtett világod szépségeért. Gondviselő szereteted megtapasztalt áldásaiért. Köszönjük az adventi hetek reményteljes lelki várakozását. Hálát adunk, hogy otthonaikat is ünnepi díszbe öltöztethettük.*

Hálát adunk szeretteinkért, az ünnepi találkozások lehetőségeiért. Köszönjük, hogy esztendőről esztendő megajándékozol az ünnep lelket felemelő, hitünket megerősítő lehetőségért. Azért, hogy most is összegyülekezhettünk a te nevedben sokan a gyülekezet közösségében, hogy együtt ünnepet szenteljünk. Hálát adunk, hogy itt lehetünk, hogy szeretteinkkel is együtt ünnepelhetünk.

Kérjük Szentlelkeidet, hogy a régi, ismerős evangélium újra ragadja meg szívünket, és erősítsen meg bennünket a hitben, és a szeretetben. Segíts meg, hogy a Jézusban felénk áradó szereteted életünket hálaadásra, neved magasztalására, hitünk megvallására bátorítsa.

Legyen áldásod közös éneklésünkön, a hirdetett ígén, és az ige meghallásán, befogadásán. Ámen!

Textus: Luk 2,15-20

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

I.

Sok gyülekezetben szenteste hallani lehet a gyermekek szolgálatát, karácsonyi énekeit is. Néhol még most is kántálva járják végig a falvak utcáit a gyülekezet tagjai, hogy a karácsonyi örömet nyilvánosan is hirdessék.

Egy régi kántustagtól, a Kollégium híres kórusának tagjától hallottam egyszer a következő történetet. Sokszor voltak kiszálláson különböző gyülekezetekben, hogy énekkel is vigyék, hirdessék az evangéliumot. Többek között Thompson: Halleluja című művét is

énekelték.

A kórusműről tudni kell, hogy nagyon sokszor ismétlődik benne egymás után az a kifejezés, hogy Halleluja, azaz: dicsérjétek az Urat. A kórusmű szövegének 90%-át teszi ki ez az egy kifejezés. A zeneszerző ennek a héberből magyarosodott kifejezésnek sok ismétlésével, valamint egyéb zenei, expresszív eszközökkel, dinamikai és hangerő fokozással próbálta kifejezni a hatalmas teremtő, megváltó Isten előtti hódolatát. A mennyei istentisztelet csodáját próbálta zenei eszközökkel visszaadni, a mű szövege pedig az Úr dicséretébe való bekapcsolódásra hív bennünket.

Az egyik gyülekezeti kiszálláson az istentisztelet után, ebéd közben átjött a szomszéd néni és a háziakkal felváltva, szinte egymás szavába vágva, elkezdtek dicsérni a kórus szolgálatát, az ismerős dallamú zsoltárok feldolgozásait.

A kántustag ezt örömmel hallgatta, majd megkérdezte: és a Halleluja című mű, hogy tetszett?

- Hát, - mondta kis gondolkodás után az egyik néni – szép volt... de miért kellett azt a szót, hogy halleluja annyiszor ismételve elmondani?

Ezen történet után megállapíthatjuk, hogy napjainkban sokan egyre kevésbé szeretnek énekelni, inkább a technika segítségével fülükbe dugva a fejhallgatót, csak magányosan hallgatnak valamit.

II.

A Mennyei Jelenésekről című bibliai könyvben a mennyei istentisztelet „kórusainak”: a négy élőlény, a 24 vén, a győztesek és a nagy sokaság Istent magasztaló énekei olvashatóak.

A négy élőlény - a Jel 4,8-11 - szerint szünet nélkül, éjjel és nappal azt mondta:

*„Szent, szent, szent az Úr a mindenható Isten,
aki volt, és aki van, és aki eljövendő.”*

És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak a trónuson ülőnek, aki örökké él, leborul a huszonnégy vén a trónuson ülő előtt és imádja az örökkön-örökké élő, koronájukat is leteszik a trónus elé, és ezt mondják:

*„Méltó vagy, Urunk és Istenünk,
hogy tied legyen a dicsőség,
a tisztesség és a hatalom,
mert te teremtettél mindent,
és minden a te akaratodból lett és teremtetett...”*

A következő fejezetben pedig azt olvashatjuk, hogy: *„A Bárány odament és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből .. és a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt és új éneket énekeltek:*

*Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet
és feltörd annak pecsétjeit,
mert megöletted és véreddel vásároltad meg őket Istennek
minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből:
és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek
és uralkodni fognak a földön.”* (Jel 5,7-10)

A győztesek az üvegtengernél álltak az Isten hárfáival és énekeltek Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét:

*„Nagyok és csodálatosak a te műveid, Mindenható Úr Isten,
igazságosak és igazak a te utaid, népek királya:
ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet,
hiszen egyedül te vagy szent:
mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted,
mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid.”* (Jel 15,1-4)

*„Ezek után hallottam, mintha nagy sokaság hatalmas hangon szólna a mennyben: Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké...
Még egyszer mondták: „Halleluja... sőt utána újra így énekeltek: Halleluja.
(Jel 19,1-5)*

III.

Ott a betlehemi mezőn nem volt nagy, ünnepi előkészület, mint gyakran egy-egy gyülekezetben a Kántus fogadásakor. Valójában nem is várta az Úr követeit senki. A pásztorok végezték a mindennapi feladatukat. Éjszaka hűségesen őrködtek a nyájuk mellett. Talán csendesen megbeszélgetve a nap eseményeit, családjaik helyzetét, elnyomott népük jövőjét, vagy a nagyvilág eseményeinek folyását. Mi is történhetne egy ilyen

eldugott, a nagyvilág által alig ismert, talán jelentéktelennek is tartott helyen, mint a nagy múltú, de szerény jelenű kis Betlehemben?

Éjszaka van. Mindenki alszik. Sötét van. A csillagok létükkel ugyan szóltanul hirdették Isten teremtő hatalmát, de nem biztos, hogy ezt mindenki meg is látta, hallotta. Éjszaka legfeljebb a tisztességtelen szándékú emberek mozogtak. Kicsit szimbolikus is lehet az éjszaka sötétje, mert Isten nélkül az emberiség azóta is sötétben tapogatózva keresi helyét, boldogulását, szerencsését, jövőjét.

A jól ismert karácsonyi történetünk szerint *„hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték Istent, és ezt mondták: „Dicsőség a magasságban Istennek és a földön béke és az emberekhez jóakarát.”*

Mulandó világunkban, a Római Birodalom egyik keleti tartományának kis városa melletti mezőn váratlanul az Úr követei, angyalai, - a betlehemi „kiszállásuk” alkalmával - a Mindenható Istent dicsőítették. Azokban az időkben legfeljebb a római császárt dicsőítő himnuszokat és a hatalmát védő légiók menetelésének zaját hallhatták gyakran a rómaiak és az általuk meghódított népek fiai.

Ahol az Isten szentsége, dicsősége, dicsérete ilyen erővel betör földi, megszokott, vétkekkel terhelt világunkba, mindennapi békétlenségeink közé, ott pásztorokhoz hasonlóan „megfélemlik” az ember. Azonban az Úr dicsőségét zengő üzenet bátorítani akarja a mindenkori embert. Még nem az ítélet harsonái szólalnak meg, hanem a bűnbocsátó kegyelem híre, Isten irgalmának üzenete hangzik. Még kegyelmét és békeességét kínálja az Úr a tőle elszakadt embernek.

A rövid, Istent magasztaló, embernek örömhírt mondó „kiszállás” után az angyalok elmentek. De Istent magasztaló énekük megragadta a pásztorok szívét, lelkét, felkeltette érdeklődésüket. Sőt megmozdította őket, hogy utána járjanak a nekik hirdetett eseményeknek.

Ránk annyira sok információ zúdul, hogy annak felére igazán oda se figyelünk, más részét pedig nem győzzük megjegyezni. A maradék hír pedig már alig tud megmozdítani bennünket. Miközben azt hisszük, hogy nagyon tájékozottak vagyunk, félő, hogy pont az üdvösségesen fontosat nem

vesszük észre és így lényegesen maradunk le.

Szükségünk lenne nekünk is olykor egy kis megállásra, éjszakai csöndre, mint ott a betlehemi mezőn, hogy a nekünk szóló isteni üzenetet meghallhassuk. Sőt eljusson szívünkig és megmozdítsa bennünket. A pásztorok nemcsak utánajártak a hallottaknak, hanem elmondták másoknak azt az üzenetet amit erről a gyermekről kaptak.

Az angyalok kórusa elment. De a pásztorok – visszatérve munkájukhoz - dicsőítették és magasztalták tovább az Istent, hogy ígéretei beteljesülnek, noha még ott voltak a római csapatok, a környezet még a régi maradt, de belülről ők már megújultak. A pásztorok életében mindez hatalmas változást hozott, és örömmel bekapcsolódtak az Úr dicsőítésébe és folytatták sokak előtt az Istent magasztaló éneket.

IV.

Ha körülnézünk napjainkban, akkor most is különböző véleményű, meggyőződésű, hitű csoportokat láthatunk és hallhatunk. A technika és a politika eszközei pedig gyakran felerősítik, az egyébként nem igazán fontos, lényeges, vagy építő információkat. Az internet segítségével bárki bármilyen információt, gondolatot, véleményt közzé tehet és hívhat lájkolásra, megosztásra, csatlakozásra. Mindez nem csak egyszerű lehetőséget, hanem sok veszélyt is jelenthet.

Mi kikhez kapcsolódunk? Mi miről szólunk, énekelünk?

Az állandóan panaszkodók, elégedetlenkedők kórusához? Azokhoz, akiknek semmi sem jó az országban, a városban, munkahelyen. Akik kissé sötét szemüvegen keresztül szemlélik a világot, akik csak a nehézségekre és a valóban meglévő hiányosságokra néznek csupán. Azokhoz, akik szemében ezért a valóságosnál sokkal nagyobb minden hiba, vagy hiányosság? Azokhoz, akik ezért mindent túl sötétben látnak, ezért a reménytelenség, a panaszkodás tölti be szívüket és a szájukat is?

Kikhez csatlakozunk?

A tétlenkedők, döntéseket nem vállalók, így önsorsrontók népes csoportja is jelen van világunkban. Azokhoz társulunk, akik tétlenségükben csak irigykedve tudnak nézni másokra? Azokhoz, akik csak önmaguk körül

forognak és ezért tele vannak önsajnálattal és keserűséggel?

Ne tartozzunk a gyűlölködők, törtető seregéhez sem! Azokhoz sem, akik önös érdekeik szerint keresztülgázolnak mindenben és mindenkin. Azokhoz sem, akik egoista énekükhöz szívesen és gyakran, szinte kórusba tömörülve hangoztatják mintegy refrénként, hogy ez: „nekem jár”,... „én ezt megérdemlem”, sőt: „jogom van hozzá”. Ha pedig akadályokba ütköznek, vagy vágyaik nem teljesülhetnek, akkor fel vannak háborodva és másokat kezdenek vádolni, támadni.

Van egy csodálatos másik lehetőség is! Tartozhatunk az Isten dicsőségét, kegyelmét, szeretetét már megismerő és hittel elfogadó, sőt azt hirdető, zengő Krisztust követők seregéhez. Azokhoz, akik a teremtett világ rendje, szépsége, törvényszerűségei által felismerték Isten hatalmát és bölcsességét. Megtapasztalták életük örömeiben és gondjai között is Isten gondviselő szeretetét. Hittel vallják, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál. Együtt magasztalhatjuk az Urat, azért mert megtapasztaltuk életünket megújító bűnbocsátó kegyelmét.

A mennyei Atya gyermekeiként népe közösségébe tartozhatunk, ahol testvéreket találhatunk a közös hitben. Tudjuk, hogy nincs tökéletes gyülekezet, de Isten szeretetéből élve, hálaadással magasztaljuk és dicsőítjük az Urat. Sőt Isten dicséretére, magasztalására hívunk másokat is.

Hívó emberként a mi kiváltságunk, hogy bekapcsolódhatunk az előttünk járt generációk bizonyágtételébe, sőt az üdvözültek sokaságával is együtt dicsőíthetjük az Urat. Ennek a hatalmas lelki közösségnek a megtapasztalása erőt, bátorságot adhat nekünk magányunkban és családi életünkben, mindennapos munkáink, küzdelmeink idején is. Tartozz az Istent magasztalók közösségébe! Maradj meg az Istent magasztalók gyülekezetében!

V.

Ahol engednek az Isten dicséretére hívó üzenetnek, és ahol szívből szól a „halleluja”, ott nagy változások kezdődnek el a szívekben és így az emberi közösségekben is.

Ahol már Istené lehet a dicsőség, ott nem a régi vagy új, de

mindenféléképpen mulandó bálványok, eszmék, anyagiak, divatok megkötözött rabjai az emberek, mert az Isten dicsőítése megszabadít, felemel, új élettel és céllal ajándékoz meg.

Ahol az Úrnak adjuk a dicsőséget ott egy új, békességesebb világ kezd formálódni a szívekben az emberek között a családokban és a társadalomban is. Az Isten dicsősége, szentsége a még nem tökéletes hívő életünket és közösségeinket a megszentelődés útján vezeti, és segíti tovább.

A pásztorok régi példája és a mennyei istentisztelet örökkévaló távlatokat nyitó éneke segítsen minket örvendező, Istent dicsőítő életre.

Bátorítson meg minket a mostani ünnepünk is, hogy ne szégyelljünk újra és újra beszélni a körülöttünk élőknek Isten hozzánk való szeretetéről, a megszületett Üdvözítőnkéről, Jézusról. Szóljon tehát még bátrabban az Istent magasztaló, dicsőítő, hitvalló ének otthonainkban és gyülekezeteinkben, hogy sokan felfigyeljenek az Úr életeteket megújító szeretetére. Isten felénk áradó szeretetében örvendezve mondjuk sokszor, sokaknak, hogy: Halleluja! Hívjunk bátran másokat is, hogy jöjjetek és velünk együtt „*Dicsérjétek az Urat!*”! Ámen!

Utóima: *Mennyei Atyánk! Hálát adunk neked, hogy a tőled elfordult teremtményeidet megkerested, és lehajoltál hozzánk az Ige testté lételének csodájában. Számunkra érthetetlen ez a kegyelmes szeretet, de köszönjük, hogy már sokan megismerhettük és szívünkbe fogadhattuk.*

Hálát adunk, hogy üdvözítő tervedet megvalósítottad és kijelentetted. Köszönjük, hogy ma egyszerre eléink adtad a szerény betlehemi jászolt, a pásztorok örvendező énekét és a mennyei istentisztelet kórusának bizonyágtételét. Köszönjük, hogy életünket így kiemelted a mindennapok gondjaiból, magányosságunkból, reménytelenségeinkből, és arra indítottad, hogy mi is ne csak meghalljuk a karácsonyi evangéliumot, hanem menjünk és másoknak is elmondjuk, sőt neved dicsőítésére hívjunk sokakat.

Lelkeddel segíts meg, hogy a téged dicsőítő énekünk meghatározza ünnepünket, családi közösségünket, és majd hétköznapijainkat is.

Könyörgünk most az élet értelmét kereső, békesség, reménység után sóhajtozó ismerőseinkért, megfáradtakért, egyedül ünneplőkért is, hogy eljuthasson feléjük is örvendezésre, neved dicsőítésére hívó énekünk.

Áldd meg hívő népedet, hogy nemzetünk javára legyünk az elfogadott, megélt és tovább adott evangélium által. Ámen!